

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Hajdys

Protokolant: Magdalena Adamkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 roku na rozprawie w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 5.867,10 zł

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. kwotę 553,50 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi od 17 sierpnia 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. na rzecz pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądza od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 69,82 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 7,27 zł (siedem złotych i dwadzieścia siedem groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt XIII GC 322/15

UZASADNIENIE

22 września 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. złożyła do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 5.867,10 zł z ustawowymi odsetkami od 31 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych – tytułem nabytego w drodze przelewu od poszkodowanych J. S. i K. S. (1) roszczenia wobec pozwanej o odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powódka wskazała, że odpowiedzialność pozwanej wynika z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, zaś najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanych trwał przez 39 dni, począwszy od 27 maja 2014 roku, przy dobowej stawce czynszu najmu 180 zł netto. Łącznie szkoda z tego tytułu wyniosła 8.634,60 zł brutto, zaś pozwana wypłaciła po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego kwotę 2.767,50 zł brutto, co odpowiada 15 dniom najmu i dobowej stawce czynszu w wysokości 150 zł netto.

(pozew – k.2- 5)

Referendarz sądowy wydał 18 grudnia 2014 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k.26)

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła, że powódka nie posiada legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszym procesie, albowiem J. S. i K. S. (1) nie byli właścicielami uszkodzonego pojazdu marki S.. Jednocześnie pozwana nie zaprzeczyła, że uznała przed procesem za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego przez 15 dni i wypłaciła z tego tytułu powódce odszkodowanie w wysokości 2.767,50 zł. Jednocześnie pozwana zarzuciła, że powódka nie wykazała, by uzasadniony był dłuższy okres najmu, np. poprzez wykazanie, że poszkodowany podejmował starania o zagospodarowanie pozostałości, że nie miał środków na nabycie innego pojazdu

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.30-34)

W piśmie z 6 marca 2015 roku powódka wskazała, że najem pojazdu zastępczego jest zasadny do daty wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela, które to zdarzenie umożliwia poszkodowanym nabycie innego pojazdu.

(pismo powódki z 06.03.2015 r. – k.42-43v)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

25 maja 2014 roku doszło do zderzenia dwóch pojazdów – pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z samochodem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwaną (...) spółkę akcyjną V. (...) z siedzibą w W., kierowanym przez osobę ponoszącą winę za kolizję obu pojazdów.

(okoliczność ć bezsporna)

W tym czasie właścicielem pojazdu marki S. (...) był D. K., jednakże przedmiotowy pojazd został oddany do bezpłatnego korzystania J. S. i K. S. (1), do czasu zakończenia obowiązywania umowy ubezpieczenia (ów pojazd został zbyty D. K. przez J. S. i K. S. (2) w dniu 28 lipca 2013 roku).

(umowa zbycia pojazdu – k.47; zeznania świadka K. S. (1) – k.55 v; zeznania świadka J. S. – k.55v-56)

27 maja 2014 J. S. i K. S. (1) zawarli z powódką umowę najmu pojazdu marki H. (...); dobową stawkę czynszu najmu została ustalona na kwotę 221,40 zł brutto, przy czym poszkodowani zobowiązali się jednocześnie zawrzeć z powódką umowę cesji wierzytelności o refundację kosztu najmu pojazdu zastępczego. Najem trwał 39 dni, tj. do 5 lipca 2014 roku Z tytułu najmu powódka wystawiła w dniu 16 lipca 2014 roku fakturę VAT na kwotę 8.634,60 zł brutto.

(umowa najmu – k.11-12; aneks do umowy najmu – k.10; protokół zdawczo-odbiorczy – k.10; faktura VAT nr (...) – k.8)

Również w dniu 27 maja 2014 roku poszkodowani dokonali na powódkę cesji wierzytelności o odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego.

(umowa przelewu wierzytelności – k.12)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwana pismem z dnia 2 lipca 2014 roku zawiadomiła D. K. o zakwalifikowaniu szkody polegającej na uszkodzeniu jego pojazdu jako tzw. „szkody całkowitej”, stwierdzając, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Odszkodowanie z tego tytułu w wysokości 7.300 zł zostało wypłacone D. K. w dniu 3 lipca 2014 roku.

(pismo pozwanej z dnia 02.07.2014 r. – akta szkody nr (...); dowód przelewu – k.14)

Poszkodowany D. K. nie zbył pozostałości uszkodzonego pojazdu marki S. (...), lecz, mimo zakwalifikowania szkody przez pozwaną jako tzw. szkody całkowitej, oddał uszkodzony samochód do naprawy i po jej dokonaniu korzysta z przedmiotowego pojazdu do dzisiaj.

(zeznania świadka K. S. (1) – k.55v; zeznania świadka J. S. – k.55v-56)

J. S. i K. S. (1) pojazdu S. (...) użyczono przez poszkodowanego D. K., jak i pojazdu marki H. (...) wynajętego od powódki, używali do dojazdów do pracy i na zakupy oraz dowożenia dziecka do przedszkola. W tym czasie nie mieli możliwości korzystania z innego pojazdu, natomiast D. K. posiadał dwa inne pojazdy wykorzystywane w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

(zeznania świadka K. S. (1) – k.55v; zeznania świadka J. S. – k.55v-56)

W dniu 16 lipca 2014 roku (...) spółka z o.o. zgłosiła pozwanej roszczenie związane z najmem pojazdu zastępczego.

(z akt szkody nr 01/ (...) – e-mail z 16.07.2014 r.)

Pismem z 4 sierpnia 2014 roku pozwana poinformowała powódkę, że uznaje roszczenie za najem pojazdu zastępczego za okres 15 dni – uwzględniając datę informacji o szkodzie całkowitej (2 czerwca 2014 roku) i 7 dni na zagospodarowanie pojazdu – i przy dobowej stawce czynszu najmu w wysokości 150 zł netto, łącznie w wysokości 2.767,50 zł.

(pismo pozwanej z 04.08.2014 r. – k.15)

W/w kwota została powódce wypłacona przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

(okoliczność bezsporna)

Dzienny koszt najmu pojazdu zastępczego o walorach techniczno-użytkowych zbliżonych do pojazdu wynajętego od powódki przez poszkodowanych w spornym okresie na rynku właściwym dla miejsca zamieszkania poszkodowanych kształtował się w granicach od 88,56 zł brutto od 249,09 zł brutto.

(opinia biegłego – k.64-74)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy).

W razie zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., tj. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy (art. 436 § 2 zd. 1 k.c.).

Ponieważ ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych nie definiuje pojęcia szkody, konieczne jest sięgnięcie, zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, do kodeksu cywilnego. I tak, zgodnie z art. art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Na kanwie tych przepisów przyjęto w orzecznictwie, że odpowiedzialność ubezpieczyciela

z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (zob. uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012 nr 3, poz. 28).

W przedmiotowej sprawie nie było sporu co do ponoszenia przez pozwaną odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu umowy ubezpieczenia OC za zdarzenie z dnia 25 maja 2014 roku, jednakże sporne było przede wszystkim, czy J. S. i K. S. (1) można przypisać przymiot uszkodzonych w związku ze szkodą polegającą na konieczności najmu pojazdu zastępczego (zgromadzony materiał dowodowy pozwolił bowiem ustalić, że w/w nie mogli korzystać z pojazdu S. (...) oraz w związku z uszkodzeniem tego pojazdu mieliby w spornym okresie niezaspokojone potrzeby dotyczące komunikacji, gdyby nie najem pojazdu zastępczego).

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę, brak jest podstaw, by odmówić osobie korzystającej z rzeczy na podstawie umowy użyczenia (a taka umowa wiązała D. K. z J. S. i K. S. (1)). Prawo do takiej konstatacji wynika przede wszystkim z powszechnie przyjmowanej w polskim prawie dla ustalenia faktu i wysokości szkody metody dyferencyjnej (różnicowej), będącej konsekwencją zasady pełnego odszkodowania (art. 361 § 2 k.c.). Metoda ta nakazuje przyjąć za szkodę różnicę między rzeczywistym stanem dóbr uszkodzonego z chwili dokonywania ustaleń a stanem hipotetycznym, jaki istniałby, gdyby do zdarzenia sprawczego nie doszło (zob. przykładowo: A. Olejniczak, [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, Lex 2014, Komentarz do art. 361; T. Wiśniewski, [w:] J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, LexisNexis 2013, Komentarz do art. 361; uzasadnienie uchwały SN z dnia 12 października 2001 r., III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57). Konsekwencją tej zasady jest konstatacja, że „naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia uszkodzonego, odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. Tym samym związek przyczynowy (...) odgrywa podwójną rolę: z jednej strony decyduje o tym, czy dana osoba odpowiada w ogóle za wyrządzoną szkodę, z drugiej zaś - określa granice tej odpowiedzialności.” (tak T. Wiśniewski, *ibidem*). Lapidarnie ujął powyższą zasadę Gerard Bieniek, stwierdzając, że gdy chodzi o szkodę powstałą w mieniu „Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody. Innymi słowy, odszkodowanie nie może być bądź wyższe, bądź niższe od szkody poniesionej przez uszkodzonego” (G. Bieniek, *Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe*, LexisNexis 2007). Wynika to z kompensacyjnej funkcji odszkodowania, zgodnie z którą naprawienie szkody przez podmiot zobowiązany ma na celu wyrównanie uszczerbku, jaki (tu: w mieniu) doznał uprawniony. Porównując majątek J. S. i K. S. (1) sprzed zdarzenia z dnia 25 maja 2014 roku i po tym zdarzeniu nie sposób zauważyć, że doznali oni uszczerbku w postaci braku możliwości korzystania z pojazdu marki S. (...), który skutek uszkodzenia został wyłączony z eksploatacji, a z którego to pojazdu w sposób nieskrępowany korzystali przed w/w datą.

Kolejnym argumentem za przypisaniem J. S. i K. S. (1) przymiotu uszkodzonych w niniejszej sprawie jest fakt, że skutek umowy użyczenia została przeniesiona na nich przez D. K., właściciela spornego pojazdu, wiązka uprawnień tradycyjnie wiązana z prawem własności, czyli prawo do korzystania z rzeczy (*ius utendi*; zob. uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 17.11.2011 r., III CZP 5/11). Tym samym czasowo właściciel pojazdu odjął sobie prawo do korzystania z rzeczy, a zatem to nie w jego sferze majątkowej powstał uszczerbek w postaci niemożności korzystania z niej, lecz w majątku osób biorących rzecz w użyczenie.

Nie może również ująć z pola widzenia, że w obrocie gospodarczym bezsprzecznie za uszkodzonego z tytułu konieczności ponoszenia kosztów najmu pojazdu zastępczego przy umowie leasingu uznaje się korzystającego a nie finansującego. Jednocześnie brak podstaw do różnicowania sytuacji prawnej biorącego rzecz w użyczenie i korzystającego, wszak wedle dyspozycji art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków, zaś zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na

bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Porównując oba przytoczone przepisy nie da się zauważyć od razu, że głównym uprawnieniem korzystającego i biorącego w użyczenie jest prawo do używania rzeczy.

Na powyższy problem zwrócono również uwagę w literaturze przedmiotu. T. Szczurowski wskazał (T. Szczurowski, „Odszkodowanie za utratę możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu – glosa do uchwały 7 sędziów SN z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11”, MOP 2012, Nr 9, str. 495), że wbrew sugestii SN, nie należy szkody majątkowej obejmującej zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego ograniczać wyłącznie do właściciela rzeczy – szkodę tę może ponieść każdy podmiot mający prawo używania rzeczy, albowiem każdy z nich może być dotknięty szkodą w postaci pozbawienia możliwości korzystania z niej. Z kolei M. Wałachowska podniosła (M. Wałachowska, „Odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego”, Iustitia 2014, Nr 1), że szkoda polegająca na utracie możliwości korzystania z rzeczy (w celach zarobkowych lub nawet dla zaspokojenia potrzeb osobistych poszkodowanego i jego bliskich) może wynikać z utraty możliwości posiadania rzeczy i to posiadanie jako takie przedstawia określoną wartość majątkową. W konsekwencji posiadacz może żądać naprawienia szkody w razie jego naruszenia. Naruszenie posiadania stanowi „samo w sobie” szkodę majątkową. Jest tak dlatego, że każde władanie rzeczą, wykonywane „dla siebie” ma określony walor gospodarczy (pod warunkiem, że ma jakiś tytuł prawny). Samo posiadanie rodzi określone skutki prawne (choć nie jest prawem podmiotowym), przedstawia określoną wartość majątkową, zatem jego naruszenie może rodzić – obok roszczeń posesoryjnych – także możliwość zgłoszenia roszczeń o naprawienie szkody, czy z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że J. S. i K. S. (1) można w niniejszej sprawie uznać za poszkodowanych z tytułu uszkodzenia pojazdu marki S. (...), z którego dotychczas korzystali na podstawie tytułu prawnego w postaci umowy użyczenia, i w zakresie poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Kolejnym spornym między stronami zagadnieniem był czas najmu pojazdu zastępczego uzasadniony okolicznościami sprawy.

W niniejszej sprawie pojawiła się kwestia tzw. szkody całkowitej. Pojęcie likwidacji szkody całkowitej oznacza uznanie przez ubezpieczyciela ekonomicznej niezasadności naprawy pojazdu. Najczęściej łączy się to ze zniszczeniem pojazdu w taki sposób, że nie jest możliwa jego normalna eksploatacja po zderzeniu, zbyciem tychże pozostałości przez poszkodowanego i nabyciem innego pojazdu. Wtedy też najczęściej istotne znaczenie w sprawie ma data wypłaty odszkodowania, jeśli poszkodowanego nie stać było na zakup pojazdu innego przed tą datą z powodu braku środków (wykazanie tej okoliczności w świetle art. 6 k.c. obciąża powoda). Jednakże w wypadku szkody całkowitej może dojść i do takiej sytuacji, że poszkodowany podejmuje decyzję o naprawie pojazdu uszkodzonego, tj. nie zbywa pozostałości pojazdu i nie nabywa pojazdu innego w miejsce uszkodzonego. Ma to miejsce najczęściej wtedy, gdy o kwalifikacji szkody jako całkowitej decyduje niska wartość pojazdu w dacie szkody i wysoki koszt jego naprawy wyliczony metodą kosztorysową, przy uwzględnieniu oryginalnych części zamiennych z logo producenta i stawek za robociznę stosowanych przez warsztaty autoryzowane przez producenta pojazdu. W takiej sytuacji data wypłaty odszkodowania z tytułu szkody całkowitej przestaje mieć per se relewantne znaczenie dla ustalenia uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego albowiem istotne znaczenie ma uzasadniony okolicznościami sprawy czas wyłączenia pojazdu z ruchu, w tym technologiczny czas jego naprawy. Wynika to z samej istoty szkody przy najmie pojazdu zastępczego – poszkodowanemu przysługuje prawo do naprawienia szkody obejmującej koszty substytuowania uszkodzonej rzeczy w czasie niemożności korzystania z niej. W niniejszej sprawie zaistniał taki właśnie wypadek – według zeznań świadków K. S. (1) i J. S. poszkodowany D. K., będący właścicielem uszkodzonego pojazdu, nie nabył nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego za wypłacone odszkodowanie, lecz naprawił pojazd uszkodzony i nadal go używa. Oznacza to, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że niezasadne były zarówno argumenty powódki na poparcie zgłoszonych roszczeń, jak i zarzuty pozwanej, dotyczące możliwości nabycia pojazdu innego w miejsce uszkodzonego przez D. K.. Zaznaczyć przy tym należy, że to możliwość nabycia innego pojazdu albo naprawy pojazdu uszkodzonego przez D. K. ma w niniejszej sprawie istotne znaczenie, bowiem ów poszkodowany użyczył pojazd uszkodzony poszkodowanym K. S. (1) i J. S. – możliwość nabycia pojazdu przez poszkodowanych K. S. (1) i J. S. jest oderwana całkowicie od daty wypłaty odszkodowania, bowiem odszkodowanie nie było wypłacone do ich majątku, natomiast data kupna innego pojazdu lub data naprawy pojazdu uszkodzonego przez D. K. wyznaczała jednocześnie

datę możliwości użyczenia K. S. (1) i J. S. innego pojazdu lub pojazdu naprawionego. W konsekwencji należy uznać, że na stronie powodowej spoczywał ciężar wskazania i wykazania takich okoliczności (art. 6 k.c.), które by uzasadniały najem pojazdu zastępczego przez okres dłuższy niż 15 dni, uznane przez stronę pozwaną w toku likwidacji szkody (np. wykazanie że uszkodzony pojazd nie nadawał się do eksploatacji do czasu jego naprawy, kiedy pojazd był naprawiany i że czas ten naprawy był uzasadniony technologicznym czasem naprawy i tokiem czynności postępowania likwidacyjnego, a w konsekwencji – że pojazd był naprawiany po upływie uznanych przez pozwaną 15 dni i nie mógł być w świetle powyższych okoliczności naprawiony i eksploatowany przed upływem tego terminu). Powódka nie zadośćuczyniła temu obowiązkowi, co uniemożliwiło Sądowi poczynienie korzystnych dla strony powodowej ustaleń uzasadniających czas najmu pojazdu zastępczego przez okres dłuższy niż 15 dni. Stąd też w ocenie Sądu należne powódce odszkodowanie obejmuje jedynie 15 dni najmu pojazdu zastępczego.

Odnośnie do ustalonej przez powódkę i poszkodowanych dobowych kosztów najmu pojazdu zastępczego to Sąd nie znalazł podstaw do ich pomniejszenia. Na tę okoliczność Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego, która nie była przez strony kwestionowana i z której wynikało, że stawka czynszu najmu wynikająca z umowy najmu łączącej poszkodowanych i powódkę mieściła się w przedziale stawek najmu pojazdu podobnej klasy na rynku właściwym dla miejsca zamieszkania poszkodowanych.

Z tych względów Sąd uznał, że szkoda J. S. i K. S. (1) związana z kosztem najmu pojazdu zastępczego wyniosła 3.321 zł, co obejmuje 15 dni najmu i dobowej stawki najmu w wysokości 221,40 zł brutto. Uwzględniając kwotę wypłaconego przed procesem odszkodowania, tj. 2.767,50 zł, nadal niezaspokojone pozostaje zatem roszczenie indemnizacyjne w wysokości 553,50 zł, które w wyniku przelewu wierzytelności (art. 509 i nast. k.c.) nabyła powódka.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie w zapłacie ustalonego świadczenia odszkodowawczego orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ust.1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (uwzględniając zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 dokonaną przez art. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2015 r. poz. 1830), mając na uwadze datę wezwania strony pozwanej do spełnienia świadczenia doręczonego w dniu 16 lipca 2014 roku. Tym samym należało przyjąć, że 16 sierpnia 2014 roku upłynął trzydziestodniowy termin spełnienia świadczenia (15 sierpnia 2014 roku był dzień ustawowo wolny od pracy – art. 115 k.c.) i od 17 sierpnia 2014 roku pozwana pozostaje w opóźnieniu z wypłatą spornej kwoty.

Ze wskazanych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

Mając na uwadze, że strona pozwana wygrała niniejszą sprawę w około 90,57%, Sąd na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w punkcie 3 wyroku włożył na powódkę obowiązek zwrotu pozwanej poniesionych przez nią kosztów procesu w całości. W ich skład, na podstawie art. 98 § 1 – 4 w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 490), zaliczono wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego w kwocie 1.200 zł; nie zaliczono kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa z uwagi na brak dowodu jej uiszczenia.

O nieuiszczonych przez strony kosztach sądowych obejmujących wypłaconą biegłemu tytułem wynagrodzenia częściowo z funduszu Skarbu Państwa kwotę 77,09 zł, Sąd orzekł w punktach 4 i 5 wyroku na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 z późn. zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c., zasądzając je od każdej ze stron, stosownie do stosunku ich przegranej, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

ZARZĄDZENIE

(...)